

SZERKESZTŐK-OLVASÓK

BANTÓ BALINT (Mikola). — Örömmel olvastam Benedek Zoltán cikkét a *Korunk* júliusi számában. A két Nagykároly környéki falu (Csanálos, Mezőfény) mellett hadd mutassam be saját falumat, az ugyancsak Szatmár megyei Mikolát. Ez, úgy gondolom, annál inkább indokolt, minthogy Benedek Zoltán jobbra a lakosság egyéni gyarapodását vázolta fel — nagyon helyesen —, én viszont a község fejlődéséről, egész arculatának megváltozásáról szólnék. E gondolatkör keretében pedig a közművesítés, általában a városiasodás létesítményeiről számolnék be. — Ebben az esztendőben gyakran emlegetjük az 1948-as évet mint forradalmi tettek időszakát. Mikola döntő átalakulása, kiépülése is akkor, negyedszázaddal ez előtt kezdődött. Abban az esztendőben kaptunk állandó orvost, és rendeztük be egy nagyobb házban a rendelőt. Akkor alakítottunk át egy másik terjedelmesebb házat ideiglenes művelődési otthonná. A következő években folytattuk a község-fejlesztő tevékenységet. 1949-ben szülőotthon épült, 1950-ben kötötték be Mikolát — Egrin keresztül — az országos telefonhálózatba, ma pedig váltásban két telefonos működik a faluban. A felsorolást lehetne folytatni napjainkig, hiszen épp az a szép, hogy minden évben történt valami. Az ideiglenes művelődési ház helyébe a kultúra számára tágas hajlékot építettünk nagyteremmel (ahol nemritkán a szatmári színtársulat is játszik) és klubhelyiséggel a fiatalok számára, könyvtárral és olvasószobával. De épült óvoda, több új iskolaépület (a faluban és a tanyabokrokban), mezőgazdasági gépközpont (jókora szerelőcsarnokkal), állatorvosi rendelő (az orvos számára lakás), kövesút Szatmárra (11 km), betonjárda a faluban sok-sok kilométeren át, s a szövetkezet keretében italmérés és vegyeskereskedés éppúgy létesült, mint cipézműhely és deszkaleraikat. Az pedig csak természetes, hogy a villanyt is bevezettük, immár kerek tíz éve. „Futotta“ azonban az erőből sajátos létesítményekre is: a Túr folyó (Petőfi is dalolt róla) partján jókora halastavakat hoztak létre, ma már két nagy medencében „terem“ a kínai és ezüstponty, kapni belőle Mikolán, Szatmáron s a megye több helységében. Mondanom sem kell, hogy a középítkezéssel párhuzamosan sok-sok magánház épült. Sőt, az eltelt 20—25 év alatt nem-egy család kétszer is épített, az ötvenes évek elején emelt hajlékokat napjainkban lebontják, átalakítják, bővítik. E gazdagulásnak, építkező kedvnek köszönhetően Mikolában jó lakni. Innen a fiatalok sem igen vándorolnak el, inkább bejárnak dolgozni Szatmárra, amit megkönnyít a többszöri vonat-, illetve autóbuszjárat; az értelmiségiek többsége pedig megtelepszik és előbb-utóbb saját házat épít. A főszebábadulás óta eltelt 29 esztendő tehát Mikolában, az ország távoli északnyugati csücskében is jó termést érlelt.

*

Köszönetet mondunk mindazoknak a személyeknek — Ditrői Ervin, Gáll Erzsébet, Gyöngyösi Gábor, Kazinczy Gábor, Koczka György, Lászlóffy Aladár, Mandics György, Mózes Teréz, Szekernyés János — és munkaközösségeknek — a temesvári Banatul nyomdaipari vállalat és a bukaresti Kriterion Könyvkiadó német részlege — azért az önzetlen, szívélyes segítségért, amellyel hozzájárultak a lapszám szervezési, szerkesztési és műszaki munkálataihoz.

*

HELYREIGAZÍTÁS. — 1973. 6. számunk 947. lapján a nyolcadik sorban kezdődő idézet Frantz Fanon *Les damnés de la terre* című művéből való.

